

Arrest

**nr. 192 902 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 september 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 mei 2015 dienden verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 augustus 2015 verklaart de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.05.2015 werd ingediend door :

M.B. (...)

V.Z. (...)

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

M.B. (...)

nationaliteit: Servië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds december 2009 in België zouden verblijven; zij zich sinds hun aankomst in België volledig geïntegreerd zouden hebben in onze samenleving, zij intussen behoorlijk Nederlands zouden spreken en schrijven en zij hun uiterste best zouden doen om hun kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren; zij beiden zowel in hun land van herkomst als hier verscheidene diploma's zouden hebben behaald en zij zeer ambitieus zouden zijn; zij vele contacten met Belgische vrienden en bureaus zouden onderhouden; zij de uitdrukkelijke wens zouden koesteren om hier in België te blijven wonen; zij intussen een nieuw leven zouden hebben opgebouwd in België; er na enkele tijd van aanpassing goede contacten tot stand zouden zijn gekomen met een aantal mensen uit de omgeving van betrokkenen; betrokkenen hun uiterste best zouden doen om goed Nederlands te leren en te spreken en zij zich wonderwel zouden integreren in het sociale leven; zij zich ondertussen perfect zouden hebben ingeburgerd en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven zouden zijn geworden, getuige daarvan de diverse getuigenverklaringen; betrokkenen zeer gemotiveerde en sterke leerlingen zouden blijken te zijn, niet alleen met betrekking tot het leren van de Nederlandse taal doch eveneens met betrekking tot het leren van een beroep en Meneer bovendien in Servië een diploma Natuurlijke Wiskunde zou hebben behaald, hetgeen gelijkgeschakeld zou dienen te worden met een diploma secundair onderwijs; betrokkenen goed Nederlands zouden spreken, hetgeen hun zou toelaten om sociale contacten te onderhouden, zij van bij het begin van hun verblijf hier zouden hebben ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk zou zijn voor hun integratie en zij zich dan ook zeer gemotiveerd zouden voelen om naar school te gaan, vooral om op die manier hun kans op een betere toekomst te verhogen en zij diverse taalcursussen zouden hebben gevolgd, tot grote tevredenheid van hun leraars; zij een doorgedreven graad van integratie zouden hebben in België; er na enkele weken en maanden van aanpassing goede contacten tot stand zouden zijn gekomen met een aantal mensen uit de omgeving van betrokkenen; het in de gegeven omstandigheden voor betrokkenen niet evident zou zijn om zich op een snelle en degelijke manier te integreren in onze samenleving doch zij daar wonderwel in zouden slagen; zij uiterst minzame personen zouden zijn die met niemand moeilijkheden zouden zoeken/hebben wat zou worden aangetoond door het feit dat zij wijdverspreide steun zouden genieten van de plaatselijke bevolking; betrokkenen hun woonst in België als hun enige thuis zouden beschouwen en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun Belgische familie zouden vormen; zij zich nog beter zouden wensen te integreren en zichzelf nog verder zouden willen ontplooiën; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven en er aan de integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden en Meneer ter staving een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, een getuigschrift VDAB, een deelcertificaat van de module, een attest van inburgering, een schrijven met betrekking tot de erkenning van het buitenlandse diploma door het Vlaams Ministerie voor Onderwijs en Vorming en een attest gelijkwaardigheid van diploma Natuurlijke Wiskunde en een kopie van dit diploma voorlegt en Mevrouw een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie toevoegt en betrokkenen een verklaring van het OCMW Nijlen en andere getuigenverklaringen toevoegen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag,

ingediend op 09.12.2009, werd afgesloten op 17.12.2010 met de beslissing 'Weigering vluchtelingen-status en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat Meneer van Albanese afkomst zou zijn en dat hij de Servische nationaliteit zou bezitten. Betrokkenen zouden omwille van een oude vendetta nog steeds gezocht worden in hun land en zij zouden onmogelijk kunnen terugkeren, zonder hun veiligheid in gevaar te brengen. De dreiging zou nog actueel zijn. Betrokkenen zouden bevreesd zijn voor de confrontatie met bepaalde personen, en zouden terecht vrezen voor hun leven zodra zij zouden terugkeren naar Servië. Betrokkenen zouden ervan overtuigd zijn dat zij bij een terugkeer binnen de kortste keren zware problemen zullen ondervinden en dat men in elk geval zal trachten hen zo snel mogelijk te doen verdwijnen. De traumatische omstandigheden zouden betrokkenen hebben gesterkt in hun overtuiging dat zij bij een eventuele terugkeer met zekerheid geconfronteerd zullen worden met harde represailles en zij zouden dan ook terecht voor hun leven vrezen. Betrokkenen zouden angst hebben om terug te keren en opnieuw slachtoffer te worden van voortdurende beledigingen, bedreigingen, geweldplegingen enzovoort. Betrokkenen zouden eveneens vanwege de politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp dienen te verwachten, wegens zijn Albanese etniciteit zou aan Meneer elke vorm van bijstand door de politie worden geweigerd. Betrokkenen zouden in Servië niet beschermd worden door politie of overheid, zodat ze zich niet zullen kunnen blijven verweren tegen de aanhoudende psychische en fysieke terreur waarmee zij geconfronteerd zouden worden. Bij een terugkeer zullen betrokkenen onderworpen worden aan behandelingen die zouden ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen die zou dienen vermeden te worden.

Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Servië is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dienen in te dienen bij de Belgische Ambassade te Servië.

Wat betreft het aangehaalde element dat het in Servië niet evident zou zijn om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken gelet op de enorme technische problemen waarmee de administratie te kampen zou hebben, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar zouden laten betalen om de nodige documenten af te leveren en dat zou mogen worden aangenomen dat betrokkenen minstens een half jaar zouden nodig hebben om aan een nieuw visum voor België te geraken, als zij er ooit al één zouden krijgen, regelmatig zijn er Servische burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de duur en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Servische burgers.

Betrokkenen halen aan dat zij niets of niemand meer zouden hebben om op terug te vallen, integendeel ze zouden bedreigd worden door hun eigen familie. Ze zouden momenteel over geen enkele plaats of familie beschikken waar zij veilig zouden kunnen verblijven. Een terugkeer naar Servië zou betrokkenen in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Het zou voor hun elke dag een strijd betekenen om te overleven, waarbij niemand hun enig toekomstperspectief zou kunnen bieden.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 10.09.2010 (beslissing ten aanzien van Meneer) het volgende werd gesteld:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit met andere burgers dan met uw schoonvader concrete problemen heeft gekend (CGVS 30/03/2010 p.11, 13). Ook uw echtgenote stelde met niemand anders dan haar vader problemen te hebben (CGVS echtgenote 07/05/2010 P.12).”

Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen andere familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Meneer verbleef immers ruim 23 jaar in Servië terwijl Mevrouw ruim 21 jaar daar verbleef en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Meneer verklaarde bovendien bij zijn asielaanvraag dat zijn ouders in Presevo wonen, terwijl Mevrouw verklaarde dat, buiten haar ouders, ook nog zussen en broers van haar in Servië zouden wonen.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevrouw door de traumatische gebeurtenissen zou lijden aan een post-traumatische stress-stoornis en nauwgezette begeleiding door een psychiater noodzakelijk zou zijn teneinde haar aandoening niet te doen verergeren) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Op 28.11.2013 werd betrokkenen hun medische aanvraag negatief afgesloten.

Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit problemen zouden hebben gehad met justitie en zij dan ook een blanco strafregister zouden hebben, er dan ook met zekerheid zou kunnen gesteld worden dat zij geen gevaar zouden vormen voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers op, “Schending van het recht van verdediging door een gebrek- onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereist. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting :

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat de formele motiveringsplicht impliceert dat er een verplichting bestaat om, zij het impliciet, te antwoorden op de essentiële argumenten van verzoekende partijen. Zo deze argumenten op geen enkele manier werden behandeld in de weigeringsbeslissing, werd de formele motiveringsplicht niet gerespecteerd.¹

Verzoekende partijen vermeldde in de betreffende aanvraag zeer duidelijk de redenen waarom zij niet kunnen terugkeren, zij worden met name gezocht door de vader van Veseli Zyhrie en zijn spionnen. Zij kunnen onmogelijk terugkeren aangezien hun leven in gevaar is. De Dienst Vreemdelingenzaken maakt zich er in de betwiste weigeringsbeslissingen te makkelijk vanaf door te stellen dat verzoekende partijen hiervan niet het bewijs voorleggen. Doch het is hun taak om dit argument te onderzoeken en zo nodig te weerleggen. Bij gebreke hieraan, impliceert dit een schending van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast maakt de Dienst Vreemdelingenzaken het zich eveneens al te gemakkelijk door te verwijzen naar het onderzoek dat gebeurde naar aanleiding van de asielaanvraag, teneinde te beoordelen of verzoekende partijen al dan niet in de mogelijkheid zijn de aanvraag vanuit het land van origine te formuleren.

Beide procedures zijn echter niet gelijklopend en de Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook de plicht zelfstandig te onderzoeken of verzoekende partijen de aanvraag vanuit het land van origine kunnen formuleren, ongeacht de conclusies die werden getrokken in de asielprocedure.²

Ten slotte stelt men in de bestreden beslissing dat "aan betrokkenen niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land." Vervolgens stellen zij dat er "in Servië een Belgische vertegenwoordiging gevestigd is zodat zij een aanvraag tot machtiging verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dienen in te dienen bij de Belgische Ambassade te Servië". Verzoekende partijen dienen zich aldus toch naar Servië te begeven, zijnde een derde land?! De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op dit punt dan ook niet correct, minstens is zij zeer onduidelijk.

Er is in casu geen sprake van een correcte beoordeling van de aanvraag van verzoekende partijen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De bestreden beslissing stelt, "Betrokkenen beweren dat Meneer van Albanese afkomst zou zijn en dat hij de Servische nationaliteit zou bezitten. Betrokkenen zouden omwille van een oude vendetta nog steeds gezocht worden in hun land en zij zouden onmogelijk kunnen terugkeren, zonder hun veiligheid in gevaar te brengen. De dreiging zou nog actueel zijn. Betrokkenen zouden bevreesd zijn voor de confrontatie met bepaalde personen, en zouden terecht vrezen voor hun leven zodra zij zouden terugkeren naar Servië. Betrokkenen zouden ervan overtuigd zijn dat zij bij een terugkeer binnen de kortste keren zware problemen zullen ondervinden en dat men in elk geval zal trachten hen zo snel mogelijk te doen verdwijnen. De traumatische omstandigheden zouden betrokkenen hebben gesterkt in hun overtuiging dat zij bij een eventuele terugkeer met zekerheid geconfronteerd zullen worden met harde represailles en zij zouden dan ook terecht voor hun leven vrezen. Betrokkenen zouden angst hebben om terug te keren en opnieuw slachtoffer te worden van voortdurende beledigingen, bedreigingen, geweldplegingen enzovoort. Betrokkenen zouden eveneens vanwege de politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp dienen te verwachten, wegens zijn Albanese etniciteit

zou aan Meneer elke vorm van bijstand door de politie worden geweigerd. Betrokkenen zouden in Servië niet beschermd worden door politie of overheid, zodat ze zich niet zullen kunnen blijven verweren tegen de aanhoudende psychische en fysieke terreur waarmee zij geconfronteerd zouden worden. Bij een terugkeer zullen betrokkenen onderworpen worden aan behandelingen die zouden ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen die zou dienen vermeden te worden. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

2.4. Gelet op het voormelde kunnen verzoekers bezwaarlijk opperen dat de verwerende partij de formele motiveringsplicht heeft geschonden door op geen enkele manier te antwoorden op het door hen in hun punt 1.1. bedoelde aanvraag aangehaald argument dat ze niet kunnen terugkeren omdat ze worden gezocht door de vader van de tweede verzoekende partij en zijn spionnen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partijen de in punt 2.3. bedoelde motieven aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in het middel, zodat het middel derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoekers zijn van oordeel dat de verwerende partij het zich al te gemakkelijk maakt met de in punt 2.3. bedoelde motivering en ze benadrukken dat de verwerende partij in het kader van de opgestarte verblijfsprocedure die verschilt van de asielprocedure, de plicht heeft zelfstandig hun zaak te onderzoeken ongeacht de conclusies die werden getrokken in de asielprocedure.

2.6. Verzoekers kunnen echter niet worden gevolgd in hun standpunt. Elke aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient de omstandigheden die volgens hem een buitengewone omstandigheid uitmaken, te staven met een begin van bewijs. Het is niet aan de verwerende partij om een onderzoek te voeren naar elke omstandigheid die als buitengewoon wordt bestempeld door een aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling dringt zich des te meer op indien deze omstandigheden al eens het voorwerp hebben uitgemaakt van een asielprocedure zoals in casu, en ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Raad, meer bepaald bij arresten 53 184 en 53 185 van 16 december 2010. Verzoekers brengen ook niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing *“Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.”*

2.7. De bestreden beslissing stelt, *“Het feit dat betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Servië is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dienen in te dienen bij de Belgische Ambassade te Servië.”*

2.8. Verzoekers vinden voormelde passage niet correct, minstens onduidelijk, maar de Raad ziet niet in waarom zij er een dergelijk oordeel op nahouden. De betrokken passage is niet meer dan een antwoord op verzoekers in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontwikkeld argument dat ze niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land zodat het voor hen geen optie is om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de plaats van ophoud. De Raad acht het antwoord van de verwerende partij dat verzoekers niet

wordt gevraagd zich te begeven naar een derde land en dat er in Servië – zijnde hun land van herkomst – een Belgische vertegenwoordiging is gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen indienen bij de Belgische ambassade in Servië, deugdelijk en pertinent. De Raad ziet niet in hoe Servië, dat het land van nationaliteit van beide verzoekers is, door verzoekers kan worden beschouwd als een derde land. Verzoekers zoeken spijkers op laag water wat niet van aard is om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partijen alle benodigde documenten neerlegden en hun situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat hun aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partijen verblijven sinds december 2009 ononderbroken in België en hebben zich sinds hun aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Ze kunnen in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt hun aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partijen vragen zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissingen kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissingen.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid hebben verzoekende partijen een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hen moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Al deze elementen maken duidelijk dat het meer dan twijfelachtig is dat verzoekende partijen ooit nog aan een nieuw visum voor België te geraken, minstens zal dit zeer veel tijd in beslag nemen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partijen beschouwen hun woonst in België immers als hun enige thuis, en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkenen.

Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken verblijf sinds december 2009, terwijl ze overduidelijk geïntegreerd zijn in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Gelet op het voorgaande konden de bestreden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partijen onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.”

2.10. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.11. Verzoekers zijn de overtuiging toegedaan dat de bestreden beslissing niet redelijk te noemen is, dit gelet op de elementen die hun zaak kenmerken, en dat de terugkeer naar het land van herkomst een buitengewone inspanning van hen vraagt, maar door hun eigen visie op hun zaak en hun onbegrip voor de bestreden beslissing te ventileren alsook mede te delen dat zij België beschouwen als hun enige thuis, zonder in concreto in te gaan op de motieven die figureren in de bestreden beslissing, tonen zij niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke beoordeling van de door hen aangehaalde omstandigheden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA